

Poštnina plačana v gotov.

1942-XX

April

Salezijanski vestnik

Nove knjige

Vsem, ki se zanimajo za patrijarhalni vek, slovenske književnosti, za versko življenje naših pradedov v prvih časih po pokristjanjenju, in še drugim priporočamo knjigo bogosl. prof. dr. Fr. Grivca „Zarja stare slovenske književnosti“. Priznani strokovnjak je zbral izsledke dolgoletnih študij in jih z že znanimi dejstvi povezal v lep prispevek v osvetlitev onih davnin, ko so naši očetje prvič v zgodovini pili medico božje besede in z okornimi jeziki ponavljali za svečenikom besede vdanosti svojemu Stvarniku ter s tem nevede polagali začetne kamne v temelj slovenske književnosti prihodnjih stoletij.

Osrednja točka so mu frisinški cerkveni spomeniki. Navaja jih v izvorni in posodobljeni besedi, zasleduje njih miselni obseg in vsebino, se ustavi pri jezikovni plati, s skrbno pronicavostjo in njemu lastno razgledanostjo objasnjuje verski smisel spomenikov ter gradi obenem pred bravčevimi očmi svetniški lik velikih naših apostolov sv. Cirila in Metoda v vsej njihuni notranji veličini in zunanji pomembnosti.

S tega stališča glede bo knjiga dobrodošla posebno dijakom. Knjigo je založila „Ljudska knjigarna“ v Ljubljani. Broširana stane 12, kartonirana 18 lir.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato plačal.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Tomazič Marija, Pijava gorica;
Božičnik Marija, Ljubljana;
Lekse Alojzija, Ljubljana;
Remec Marija, Račevo;
Jesencilj Amalija, Ljubljana;

Grom Ivana, Vrhnika;
Križaj Ivana, Rovte;
Neihš Jozefina, Ljubljana;
Šturm Rado, Ljubljana.

Gospod, daj jim večni pokoj!

Knjige, šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v Mladinski založbi - Ljubljana - Stari trg 30

Posvetimo družine presv. Srcu

V velikem številu in z globoko pobožnostjo opravljajo verniki pobožnost deveterih prvih petkov. Morda še v vsej zgodovini naše škofije ni bilo takšne skupne pobožnosti, ki bi bila vse sloje naroda tako združevala v ljubezni in zaupanju do presvetelega Srca Jezusovega.

Ta pobožnost, prav opravljena, bo brez dvoma rodila ta sladki sad, da bo Jezus s svojo milostjo zavladal v dušah, ki spolnjujejo Njegovo vročo željo in sprejemajo prve petke zadostilno sv. obhajilo.

Jezusa prosimo, da bi kof sad te pobožnosti našim družinam naklonil še eno dobroto: **DA BI SE ISKRENO IN VDANO POSVETILE NJEGOVEMU PRESVETEMU SRCU.**

Mnogo slovenskih družin se je že posvetilo presvetemu Srcu Jezusovemu. Njih imena so zapisana v zlatih knjigah, položenih na tisti oltar, na katerem je Jezus razodel sveti Marjeti Mariji svoje Srce. Naj se proti koncu naše skupne pobožnosti odločijo še ostale družine in postavijo Srce Jezusovo na svoj družinski prestol, da jim s svojim sladkim vladanjem kraljuje, jih vodi in varuje, da bo oče, poglavar in gospodar družine, katerega vsi člani družine spoštujejo, ubogajo in mu z vestnim spolnjevanjem vseh dolžnosti veselje delajo.

Če je Jezus obljubil, da bo blagoslovil hiše, v katerih se bo čistila podoba Njegovega presvetelega Srca, koliko bolj bo s svojim blagoslovom napolnjeval srca, ki se mu posvete, mu skušajo zvesto služiti in mu ljubezen z ljubeznijo vračajo. Kako pa so danes družine posebnega varstva in blagoslova potrebne!

Stopite, krščanske družine, pod najmočnejše varstvo božjega Srca in sprejemajte iz Njeja najbožatejši blagoslov!

† Gregorij Rožman
škof

Salezijanska pasijonka

(Nadaljevanje.)

Ko se je Andrej Beltrami vrnil v Foglizzo, je dokončal noviciat. Redovne zaobljube je napravil 2. oktobra 1887. v kapeli v Valsaličah v don Boskovi navzočnosti. Le-tu je potem nadaljeval svoje učenje. Tisto jesen je prišel v Valsaliče tudi knez Avgust Czartoryski, da bi se pripravil za vstop v Salezijansko družbo. Beltrami

je bil med prvimi, ki je spoznal in razumel njegov junaški boj za poklic; zato ga je z vso ljubeznijo podpiral.

Mimo duhovnih pogovorov, ki sta jih imela o prostem času in ki so se jima sukali večidel okoli pobožnosti do presv. Srca Jezusovega, je Beltrami učil kneza laščine, le-ta pa njega nemščine in angleščine. Tako sta si med

seboj pomagala in se spolnjevala. Ko so predstojniki videli, kako se lepo ujemata, so Beltramiju, ki je imel poleg lastnega učenja še nekaj malega šole v nižjih razredih, poverili nalogo, naj bi negoval kneza, ki ga je prav tedaj prvič napadla neizprosna bolezen, katere ga je v kratkem ugonobila. Beltrami se je z veseljem lotil novega dela. Vse velike počitnice l. 1889. je posvetil svojemu bolnemu prijatelju. Skrbel je zanj kot izkušen bolničar. Z veliko ljubeznijo in samozatajevanjem je prečul ob njegovi postelji po cele noči. Ko si je knez kolikor toliko opomogel, so predstojniki poslali Beltramija v Foglizzo. Le-tu je imel trojno nalogo: učiti novince, študirati bogoslovje in se pripraviti na veliko maturo, da bi mogel pozneje obiskovati turinsko vseučilišče. In res se je v začetku šolskega leta 1890/91 vpisal na filozofsko fakulteto. S tem si je naložil na svoja delavna ramena — svojo redno službo je opravljal še naprej — novo težko breme, zlasti ker so bile prometne zveze med Foglizzom in Turinom zelo slabe in je moral vsakikrat dobršen kos pota napraviti peš.

Na vseučilišču se je zavoljo svojega bistrega uma in čednostnega življenja prav kmalu uveljavil. Začel se je zanimati za svoje katoliške tovariše in jih zbirati okrog sebe. Na njegovo pobudo se je pozneje ustanovilo na turinski univerzi prvo društvo katoliških akademikov. Toda pod pritiskom prenapornega dela se je njegovo zdravje nenadoma zrušilo. Dne 20. februarja 1891. l. se mu je prvič ulila kri. Tedaj se je začela njegova strma pot na Kalvarijo.

Po poti na Kalvarijo

Mladi klerik je bil deležen najskrbnejše zdravniške nege. Najprej so ga poslali na oddih v Alassio, nato v zdravilišče San Remo in v Aix-les-bains, kjer se je zdravil skupaj s knezom Czartoryskim. Na ta način so preprečili, da ga ni bolezen popolnoma podrla. Toda poprejšnje moči se mu niso več povrnile. Še najbolj mu je koristil čistí domači zrak in skrbna materina nega. Bolj kot bolezen samo si je jemal k srcu žalost in bridkost svojih predstojnikov, sobratov in domačih, ki kar niso mogli verjeti, da bi mogla ta neizprosna uničevalka uničiti tako obetajočo mladost. Tedaj je pisal svojemu nekdanjemu ravnatelju v zavodu v Lanzu: „Ljubljeni moj oče v Jezusu Kristusu, nikar se ne žalostite zaradi moje bolezní. Še veselíte se v Gospodu, saj sem sam prosil Boga, naj mi da priložnost, da bom mogel zadoščevati za svoje grehe, dokler živim in je trpljenje zaslužno. Nisem ga sicer prosil za to bolezen, saj nisem niti vedel, kakšna je; prosil sem ga samo, da bi smel trpeti. In Gospod me je takole uslišal. Naj bo hvaljen na veke! Vi pa mi pomagajte, da bom vedno z veseljem nosil svoj križ. Verujte mi, da sem v svoji bolezní popolnoma srečen. Najrajši bi se smejal, kadar me pomilujejo ali mi želijo, naj bi skoraj ozdravel. Misel na storjene grehe in na to, da je treba zanje delati pokoro, ter premišljevanje Marijinih bridkosti in Jezusovega trpljenja mi osladi vsako bolečino.“ Mater in sorodnike pa je tolažil, kolikor je najbolje vedel in znal. Skrbno jim je prikrival svoje trpljenje; pogostoma jih je spodbujal, naj si nabirajo zasluženje za nebesa,

zlasti z miloščino in dobrimi deli. Kardar je šel na sprehod — to se je redko zgodilo, ker je bil preslaboten — se je rad ustavil na pokopališču, kjer je molil in premišljeval. „Grem v vas k botri smrti,“ je pravil, „da jo povprašam, kako naj postanem svetnik. Gospod nas opominja, da je smrt zmeraj najboljša svetovalka.“

Beltrami je mislil, da je z njegovim življenjem pri koncu. Bog pa je odločil drugače. Pripravil mu je še mnogo milosti in veliko trpljenja. Predvsem mu je bilo dano, da je mogel postati duhovnik. V presledkih, ko se mu je zdravje nekoliko zboljšalo, je dokončal bogoslovne študije, nekaj doma, nekaj pa v Alassiu in Turinu. Ko so predstojniki prosili v Rimu za spregled, da bi smel biti posvečen malo prej kot po navadi, jim je z lahkim srcem zapisal: „Med boleznijo nisem bil nikoli brez dela. Delal in študiral sem, kakor bi mi ne bilo nikoli umreti. Porabil sem vsako minuto. V mojem urniku se je neprestano vrstilo samo učenje in molitev, molitev in učenje. Natančno sem predelal vse dogmatično in moralno bogoslovje, cerkveno zgodovino, sveto pismo, cerkveno pravo... Prebral sem važnejša ascetična dela sv. Terezije, sv. Frančiška Saleškega, sv. Alfonza, Fabra...“

Tako pripravljen in prečiščen v trpljenju je bil posvečen za duhovnika. Posvetil ga je salezijanski škof msgr. Janez Cagliero dne 8. januarja 1895 in sicer v Turinu v Oratoriju, v kapelici zraven izbe, v kateri je umrl sv. Janez Bosko. Novo mašo je daroval v kapeli Žalostne Matere božje zraven don Boskovega groba v Valsaličah. Novomašnik in njegovi do-

mači so prekipevali v tihi sreči.

Počitnice je tisto leto zopet preživel v svojem rojstnem mestu. S svojo pobožnostjo in potrpljivo vdanostjo v voljo božjo je bil vsem meščanom v zgled in spodbudo.

Na jesen se je vrnil v Valsaliče, ki jih ni več zapustil. Odkazali so mu izbo tik zraven cerkve. Iz sobe je lahko stopil naravnost v cerkev, na majhen mostovž namreč, odkoder se je videlo po vsej ladji. Ne daleč stran je vodil zaprt hodnik, ki se je končaval z velikim oknom, odkoder je bil lep razgled pred veliki oltar. Pri tem oknu je Beltrami spremljal vsa opravila v cerkvi, tu je ure in ure premolil pred Jezusom v presv. Rešnjem Telesu. V tem ozkem okolju torej je potekalo Beltramijevo življenje zadnja štiri leta. Le redkokdaj je bil toliko pri moči, da je lezel nekoliko dalje po zavodu, kvečjemu je šel včasih obiskat bolnike. Dnevi so mu potekali v molitvah in žrtvah. Od petih zjutraj, ko je navadno vstajal, pa do devetih je molil, premišljeval in maševal. Posebno pobožno je daroval daritev sv. maše; s posebnim dovoljenjem iz Rima jo je opravljal kar na oltarju, ki je stal v njegovi sobi. Po kosilu je zopet molil od pol dveh do petih. Od osmih do polnoči pa je molil pred Jezusom v presv. Rešnjem Telesu. Ves ostali čas, izvzemši jelo in počitek, je porabil za branje in pisanje. Najrajši je pisal pri pisalniku, ki si ga je dal postaviti na cerkvenem mostovžu, odkoder je lahko vsak hip pozdravil Jezusa v tabernaklju. Tako se je tudi med delom vedno združeval s svojim Bogom.

(Dalje prihodnjič)

J. Mernik:

Naše vrste

Sveta katoliška Cerkev, nezmotljiva varuhinja Kristusovega nauka, stoji trdno kljub neštetim napovedim, da bo kmalu uničena.

Koliko jih je bilo, ki so jo v teku stoletij blatili in sramotili; sto in sto krat so ji že napovedali konec. Toda vsi so propadli in ni ostalo za njimi nič drugega kot glas, da so bili slabi preroki, medtem ko katoliška Cerkev s

svojim naukom stoji danes še bolj trdno kot kdaj poprej.

Dioklecijan — rabelj svojega časa — je dal kovati denar z napisom „Nominē christiano deleto“ — „v času uničenja krščanskega imena“. — Leta 313. je Dioklecijan umrl, toda ne z zavestjo, da je zatrl krščanstvo. Še istega leta je le-to stopilo iz katakomb na svobodna tla s slavnim Konstantinovim odlokoma.

Mnogi sovražniki vere so se s silnimi preganjanji v prvih stoletjih eden za drugim poskušali v zatiranju krščanstva, pa jim ni uspelo.

Pa pustimo stari vek in stopimo korak bližje k našim dnevom.

Veliki reformator Luter si je vzel za življenjsko nalogo uničenje katolicizma. Papežu, neomahljivemu čuvarju svetih resnic, je pisal: „V življenju sem bil tvoj bič, ob smrti bom tvoja poguba!“ Toda, glej! Isto uro, v kateri so spremljali protestanti svojega učenika Lutra izpred vitemberške stolnice na zadnji poti, isto uro so nesli papeža v slovesnem sprevedu v vatikansko baziliko počoč nesmrtni Palestrinov: „Ecce Petrus“ ... Po Lutrovi smrti je v katoliški Cerkvi vladalo že 43 papežev.

Voltaire. 30. maja 1758. l. je pisal: „Čez 20 let bo Cerkev dobila svoje plačilo!“ Pa se je zgodilo nasprotno. Natanko čez 20 let, 30. maja 1778., je dobil s strašno smrtjo svoje plačilo Voltaire.

V letu 1845. se je poizkusil nov prerok, Viktor Cousin, s prerokbo: „Krščanstvo ne bo trajalo 50 let.“ Škoda, da je mož umrl že l. 1867. in ni mogel videti popolnega neuspeha svoje prerokbe.

In še: Artur Rauc, potem Emil Combes, ki je l. 1904. vpil: „Hočem pokončati klerikalce. Samo, tri mesece mi dajte časa, ne potrebujem več, in v teku desetih let ne bo v Franciji niti enega farja.“ Imel je več kot tri me-

sece časa, pa se je še v letu 1921. našel tudi v Franciji kakšen duhovnik. Še več. Isti dan, ko je umiral nesrečni Combes, je odpotoval v Rim poslanec francoske vlade, da uredi razmere s Sveto stolico.

V zadnjem času je sloviti Giovanni Gentile govoril na univerzi v Pizi o katoliški Cerkvi. Med drugim je mož tudi kaj malo duhovito pripomnil: „Pustite, da mrtvi pokopljejo svoje mrtve!“ Katoliška Cerkev se mu zahvaljuje in čaka, kdaj se bo uresničila ta najnovejša napoved.

Čas je pač največji poštenjak.

Bolj kot kdaj v zgodovini stoji živo pred nami napoved Kristusova: „... in peklenska vrata je ne bodo premagala!“ (Mt 16, 18.)

Zdi se, da so stopile s sedanjostvo svetovno vojsko na dan vse mračne sile, ki so dale katoliški Cerkvi znova svoj ultimatum. Veliki Učitelj in varni krmar v Petrovem nasledstvu je dal na ta ultimatum v svojem govoru na sveti večer jasen odgovor.

Mi katoličani smo vsi z njim enih misli in čustev.

Naša fronta je trdna, naše moči so neizčrpne, naša volja nezlomljiva in nemotena naša zavest, ker je z nami beseda večne Resnice in roka božje Pravice čuva nad nami.

Živel Kristus Kralj!

Živel njegov namestnik Pij XII!

J. Peterlin, Chieri:

Vzor naše mladine

Ob stoletnici rojstva Dominika Savia 2. aprila 1842 — 2. aprila 1942

Med Slovenci je kaj malo poznan ta cvet piemontskega dijaštva, o katerem se v Rimu vrši razprava, da bi bil prištet med blažene. Več življenjepisov, krajših in daljših, je že izšlo v raznih jezikih. Tudi v slovenščini so doslej izšli o tem vzornem mladeniču trije: prvi l. 1870/71 (Luka Jeran, Mladenček Dominik Savio), drugi l. 1916 (dr. J. Valjavec, Vzor mladine), tretji l. 1933 (Al. Luskar, Častitljivi Dominik Savio).

Ob stoletnici njegovega rojstva se ga spomnimo z nekaj mislimi, saj tako potrebujemo vzorov, svetnikov, priprošnjikov vsi, zlasti še mladina.

Kratka je bila njegova življenjska

pot, a tako polna in bogata. V slikovitem Piemontu pri sv. Janezu ob Rivi v Turinski pokrajini je 2. aprila 1842. zagledal ta svet; zapustil pa ga je kot petnajstleten četrtošolec 9. marca 1857. v Mondoniu, pol ure proč od mesta Castelnovo di Don Bosco.

*

Napotil sem se po Savijevih stopinjah. Pod varstvom alpskih velikánov na severu in vzhodu, sredi vinorodnih gričev, kakih 30 km zahodno od Turina leži precejšnja vas Mondonio. Že oddaleč te pozdravlja v marmor izklesana Dominikova postava. Vedno zelena ograja mu daje nadvse prikup-

ljiv izraz. Blizu spomenika stoji hiša, v kateri so prebivali Savievi, potem ko so se preselili od Sv. Janeza ob Rivi. S trdim kovaškim delom je služil oče Karel z zvesto Brigito osmerim otrokom potrebni kruh.

V zlatih črkah se blesti napis ob zunanji hišni strani: „V tej hiši je 9. marca 1857. l. sveto umrl Dominik Savio — rojen pri Rivi 2. aprila 1842. Kot dvanajstletnega fanta ga je sprejel duhovnik Janez Bosko v zavod sv. Frančiška Saleškega v Turinu in ga vzgojil do najvišje krščanske popolnosti..“

Stopim v hišo. Dve sobici. Revni, tesni, nizki, zveržene oblike. Plak iz opeke. Vse kot nekdanj. Samo debela spominska knjiga priča o številnih Dominikovih čistilcih.

Kak zaklad so čuvala te siromašne stene, kak angel se je od tod poslovil z blaženim nasmehom in vzklikom: „Z Bogom! O kaj lepega vidim...“

Dominik je bil deležen skrbne domače vzgoje. Bog ga je obsipal z obilnimi milostmi. Pri prvem sv. obhajilu — bilo mu je tedaj komaj sedem let — je svoje sklepe zgostil v tole življenjsko geslo: „Rajši umreti kot grešiti!“

Božja previdnost ga je poslala v svetnikovo šolo. „Dobro blago boš“, ga je ocenil sv. Janez Bosko. „In vi mi bodite krojač, da napraviva lepo obleko za Gospoda“, je odvrnil Dominik. In sta jo. V treh letih je zdorel za Gospodov objem.

Spomnil sem se besed škofa Hannoverja: Pravi junaki so tisti, ki so veliki po duši. Ni dvoma, da tudi v zgodnji življenjski pomladi lahko postanemo ne samo telesno spretni, gibčni in močni, ampak tudi duševno. In tak junak je bil Dominik.

„Svetnik hočem postati“, se je neprestano spodbujal Savio. Božja volja je taka, da moramo vsi postati svetniki. Saj je tako lahko. Natanko izvrševati svoje dolžnosti, brez greha živeti. V tem je vse..

Dominik pa ni skrbel samo zase,

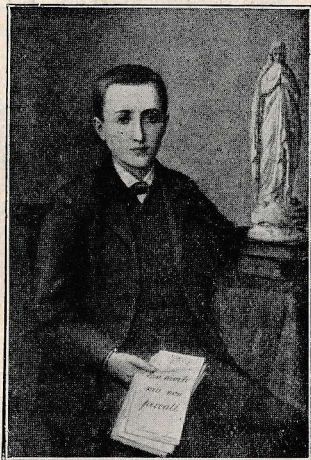
za lastno posvečenje. Bil je tudi apostol. Misijonaril je z zgledom in besedo. V šoli in izven šole. To ve najbolje povedati njegov vzgojitelj in prvi življenjepisec sv. Janez Bosko. S svojo tako privlačno osebnostjo je bil Dominik Savio vsem pravi angel varuh. Njegova beseda, pogled, že navzočnost je zadostovala, da so potihnili prepiri, kamenje padlo iz rok, slabo govorjenje zamrlo na ustnah. Med najbolj razgibano igro se je približal temu ali onemu nič kaj vzornemu

tovarišu: „Pojdeš v soboto? Greva k spovedi.“ Tovariš pa brž nazaj, samo da se ga znebi: „Seveda, bom!“ In igrali so naprej. Prišla je sobota. „Se ne počutim,“ se je izgovarjal fantiček. „Kaj boš besedo snedel? Pojdi, ne veš, kako boš srečen po sv. spovedi...“ Še par prijateljskih besed na srce in Dominik je zmagal. Koliko dobrega je napravil v svoji veseli iznajdljivosti, so čutili vsi, predstojniki in tovariši.

Njegovih skritih žrtev, ki so bile Bogu

tako všeč, naj niti ne omenjam. Kjer ni mogel preprečiti greha, je pa zanj zadoščeval. „Storim, kar morem“, je dejal, „četudi je malo. A upam, da se bo usmiljeni Gospod zadovoljil s tem malim...“ Ko ga po krivem obdolžijo, molči, da reši druge; ko dobi udarec v obraz pravi: „Naj bo. Odpuščam ti. A z drugim ne ravnaj tako.“ Takih in podobnih primerov je bilo veliko. To pač ni malo za živahnega četrtošolca.

Ljubezen božja, ki je kar žarela v njem, je našla duška v pogovoru z Jezusom, z Marijo. Kolikokrat so ga našli pred tabernakljem kot v zamaknjenju. Nekoč ga ni bilo na spregled celo dopoldne. Povsod so ga iskali. Končno ga najdejo za oltarjem. Nepremično je stal in zrl proti tabernaklju, noge se mu skoraj niso dotikale tal. Don Bosko ga pokliče. Nič. Se približa, ga strese. Tedaj se oglasi Dominik, kot da se je povrnil z drugega sveta: „O, kaj je že minila masa?“ Don Bosko mu pokaže uro. Bila

je 2 popoldne.

„Drugič“, piše Bosko, „zaslišim iz cerkve neko govorjenje. Stopim iz zakristije v cerkev in razločno ujame: „Da, moj Bog, sem ti že rekel in ti zopet ponavljam: Rad te imam in te hočem vedno rad imeti. Če naj bi te kdaj razžalil, pošlji mi rajši smrt.“ Bil je Dominik pred tabernakljem.

Posebni božji darovi, izpričana videnja, ozdravljenja, milosti, podeljene na njegovo priprošnjo za življenje, zlasti pa po smrti, pričajo, da je bil Dominik od Boga izbrana, svetniška duša.

„Z občudovanjem se spominjam“, piše Dominikova sestra Terezija Savio, „da mi je sv. Janez Bosko jasno rekel, da je smatral Dominika za svetnika. Pri zelo važnih zadevah, ko je posebno potreboval božjih navdihov, je poklical k sebi Dominika, ga spraševal za svet in se mu priporočal

v molitev in vedno se je vse srečno izteklo.

Obračajmo se tudi mi do tega svetniškega vzornika in priprošnjika! Mnogim je pomagal v vsakovrstnih zadevah. Zakaj ne bi tudi nam? Na škofijstvu v Turinu je preiskava o njegovem svetniškem življenju že končana. Škof je spregovoril svojo besedo. Zdaj je na vrsti Rim, da izreče zadnjo razsodbo. Upajmo, da bo Dominik kmalu dosegel čast oltarja.

Na očitek, češ da je Savio premlad za čast oltarjev, je Pij X. odgovoril: „En razlog več, da ga Cerkev prišteje svetnikom. Za mladega fanta je tako težko, da bi popolno in čednostno živel. A Savio se je to posrečilo... Pravi vzor naše mladine! Mladenič, ki je nesel v grob krstno nedolžnost, ki v svojem dasi kratkem življenju ni storil nikakega večjega pogoška, je zares svetnik.“

A. J.

DOMINIKU SAVIU

V don Boskovem vrtu je vzevela
vrtnica bela,
nebesom v pozdrav in radost
zadehtela
v opojni vonjavi kreposti.

Dominik, to si bil ti!
Živ ogenj kipeče mladosti,
angel ske duše vzneseni svoj čar
Bogu poklonil si v dar.

Kakor cvetica po soncu
po Soncu si bil hrepenel.
Zgodaj, še v rosni mladosti
vanj dozorel.

Dominik — Gospodov
si hotel postati,
Gospodu se vsega predati;
zdaj ves si njegov.

Mladec Gospodov!
Ti bodi nam vzor,
ti uči sveto nas živeti,
pomagaj
po trnovi poti nam speti
navzgor...

Dominik — Gospodov
uživaš obraz,
v Gospodove dvore
povedi še nas!

Iz zavoda na Lisičjem

Dragi gospod urednik!

Prijazna in topla višed, ki se prebujala okrog nas na našem griču nad prijazno laniško vasjo je prebudila tudi nas, ki bi nas bila zima s svojim snegom in zameti skoro zazibala v zimsko spanje. Zato se Vam sedaj oglasimo in Vam na kratko sporočamo, kako nam poteka življenje tu gori na našem gradu.

Bilo je nekako sredi julija lanskega leta, ko smo s kovčegi na ramah stopali po strmi poti proti staremu gradu, ki je sameval med grmovjem in drevjem na griču nad prijazno laniško vasjo. Čudni občutki so nas navdajali, ko smo se bližali novemu, nepoznanemu domu. Dozdevalo se nam je, da smo prišli v nekak starodaven,

začaran grad. Okoli in okoli je bil ves zarasel, mračen in skrivnosten. Prav tako tudi po sobah, kjer je že leta in leta vladala tihota in samota, o čemer je pričal duh po plesnobi in trohnobi. Ko smo prestopili grajski prag, so nas pozdravile cele množice divjih petelinov, jelenovih rogov in drugih lovskih znamenj, ki so bila razpostavljena po stenah in sobah. Presenetili so nas tudi lepi žametasti sedeži in divani, ki so kazali nekdanje bogastvo in razkošje — pravi grad! Toda to je bilo samo v dveh ali treh boljših sobah, kjer so ostali še ti spomini nekdanje slave in bogastva. Drugo pa vse prazno, potrebno popravila in pohištva. Marsikje ni bilo ne vrat, ne oken. Na pomoč so nam priskočili najprej sobratje z Rakovnika, ki so nam posodili, kar je bilo najbolj nujnega: postelje, mize, pulte in ostalo.

Sobe smo temeljito osnažili, prezračili, v nekatere položili tudi nov pod in jih pobelili. Pa je bilo še polno drugih, kričečih potreb, predvsem ni bilo vode in elektrike. Lotiti smo se morali dela. Slekli smo naše črne suknje ter si zavihali rokave. Nekateri so začeli izkopavati stare vodovodne cevi, jih snažili in polagali na novo, drugi so kopali jame za električne drogove, drugi napeljavali elektriko v hiši, zopet drugi so prišli za zidarsko kladivo in žlico. Le pogledjte nas na sliki! Zjutraj smo bili pri maši, potem pa smo zamenjali našo obleko z delavsko uniformo. Okoličani so ugibali med sabo: „To so pa res čudni menihi! Tisti strogi, črni, morajo biti ves dan zaprti, le zjutraj in zvečer smejo nekoliko ven. Drugi, ki nimajo črne obleke, pa morajo ves dan delati.“ Polagoma pa so le prišli na to, da so vsi ti menihi eni in isti, in da znajo združevati molitev z delom.

V nekaj mesecih smo si zavod že toliko uredili, da je bilo mogoče začeti šolo. Grad je dobil čisto drugo lice. Grmovje, ki se je prej bohotilo vse na okoli in ga zasenčevalo, smo iztrebili. V pritličju smo napravili sicer majhno in preprosto, a vendar

Lisičje: Naši mladi gospodje se odpravljajo na delo, da uredijo novi dom.

lično kapelico. V grajskih sobah kjer je nekoč vladalo razkošje, zabava in ples, prebivajo drugi, skromni prebivalci, v katerih življenju se vrsti delo z molitvijo. V lepi sobi z ogledali, slikami in kaminom smo namestili pulte, za katerimi pridno študiramo, druge sobe zopet služijo za razrede in spalnice. Velika igralna soba se je spremenila v gledališče. V navadni preprosti sobi s kmečko pečjo v kotu se zbira družina trikrat na dan, da zaužije preprosto hrano.

Kmalu smo se na novem domu lepo udomačili in to toliko lažje, ker smo našli vsenaokoli mnogo prijateljev in dobrotnikov, ki nam po svojih močeh radi in velikodušno pomagajo.

Naša kapelica je ob nedeljah in prvih petkih že kar pretesna, kljub temu, da je pot težka in strma in je treba že kar turistovskih zmožnosti in požrtvovalnosti, posebno še pozimi in ob deževnem vremenu, da pride kdo po strmi poti do gradu.

Omenil sem Vam že, da imamo tukaj pri nas na „gradu“, kot pravijo, celo gledališče. Prva predstava je bila za Miklavža. Ta nas je obiskal kljub današnjim težkim časom in je bil z vsemi, z malimi in velikimi, zelo darežljiv. Pripravili smo mu pa tudi sijajen sprejem s krasno opereto, pri kateri so se prvič postavili naši mali igralci in pevci. Nekatere mamice se kar nisoogle nagledati svojih angelčkov v Miklavževem spremstvu! Potem so sledile še druge predstave: na Brezmadežno, na Bo-

Lisičje: Skupina veselih mladincev, ki so preskušali mlade moči v belem snegu.

žič in Novo leto. Na dan sv. Treh kraljev so dvorano popolnoma napolnili očetje in matere, za katere je bila ta dan prireditev s predavanjem za starše. Parkrat so nas že tudi obiskali naši fantje iz Mladinskega doma na Rakovniku in nam pokazali svojo umetnost na odru. Pa tudi sami smo nastopili z Ivonikom in Beraškim študentom. Ne bomo se hvalili, a občinstvo nam je dalo najlepše priznanje s tem, da je izrazilo željo, da bi še radi videli kako igro. Upamo, da bomo kmalu ustregli želji in torej na svidenje! — Večkrat smo imeli tudi poučna predavanja, med katerimi naj omenim predavanje g. Štuheca o tisku in njegove lepe spioptične slike, pustno prireditev in proslavo papeževega dne. Lepo smo proslavili tudi god našega očeta sv. Janeza Boska. Lepa udeležba v kapeli in dvorani je pokazala, da postajajo vezi med nami in našimi prijatelji iz bližnje in daljne okolice vedno bolj trdne.

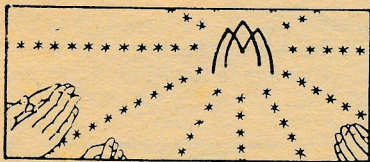
Znano vam je, gospod urednik, da se don Boskovi sinovi povsod, kamor pridejo, zanimajo tudi za okoliško mladino. Tako smo tudi tukaj na Lisičjem na Brezmadežno, ob stoletnici don Boskovega oratorija, ustanovili salezijanski mladinski dom. Število dečkov gre že preko osemdeset. Ob nedeljah pridno prihajajo k sv. maši in h krščanskemu nauku, potem se

igrajo z gospodi, pa tudi v gledišče jih vleče. Pa ne samo, da radi gledajo, tudi sami so že nastopili z igrico „Palček potep“. Večina jih je bilo prvič na odru in so se kar dobro odrezali — od malega Janezka, ki je še nosil hlače v rokah, pa gori do sivolasega, častitljivega kralja. Obenem so tudi sklenili, da se bodo ravnali po naukih igre: Alkohol in kajenje je strup za mladino! Naši mladi prijatelji hočejo biti vsi močni in zdravi in zato se bodo varovali kajenja in pijače. Navdušeni ob prvem uspehu, pravijo, da bodo kmalu pokazali še kaj lepšega. Tako na tihem smemo

njihovim mamicam in atekom povedati, da jim pripravljajo za eno nedeljo v maju majhno presenečenje, ko bodo skupno z našimi gospodi pripravili dan staršev, da jim pokažejo vso ljubezen in hvaležnost za vse dobrote, ki jih prejema od njih. Obenem že tudi v njihovem in svojem imenu vabimo k prireditvi.

Tudi športno se udejstvujejo naši mladinci. Da ste jih videli ob nedeljah na hribu pod gradom na sankah ali na smučeh! To smo že celi umetniki in rekorderji s Tonetom in Francetom na čelu. Imeli so že tudi sankiške in smučške tekme. Ob mrazu in slabem vremenu bi bilo lepo, če bi se mogli zbirati v topli sobi. Pa kaj hočemo, ko nimamo primernih prostorov. Sobica, kjer se zbirajo ob nedeljah h krščanskemu nauku, je precej podobna oni, kjer je don Bosko v začetku zbiral svoje dečke. Pa so kljub temu zadovoljni in dobre volje. Moramo jih pohvaliti tudi še v tem, da se tako pridno udeležujejo božje službe in pobožnosti prvih petkov, da jih ni preplašil ne mraz ne visoki zameti. Posebno pohvalo in priznanje zaslužijo tudi naši ministrantje, ki jih je že cela vrsta in lepo ter radi ministrirajo. Upamo, da bo število naših mladincev še naraslo in da bodo vsi delali čast mladinskemu domu s pridnostjo in lepim vedenjem.

Ne pozabite na prvi petek v mesecu maju!

ČEŠČENJE *** MARIJE *** POMOČNICE **

„Ljubimo in častimo Pomočnico kristjanov in širimo njeno češčenje!“ Tako je govoril in priporočal sv. Janez Bosko in njegov glas še danes odmeva po zemlji.

Tudi Vam, blagi sotrudniki in sotrudnice, kliče ta glas, in še posebno Vam, ki spadate v njegovo družino.

Pa kako boste najlaže pokazali ljubezen in češčenje in kako najuspešnejše širili ljubezen in zaupanje do Pomočnice kristjanov?

Sredstvo je lahko in silno uspešno. Pove Vam ga sv. Janez Bosko, ki vas, kažoč na Pomočnico kristjanov, vabi in Vam kliče: „Kadar ste v stiski, zatecite se k Pomočnici kristjanov!“

Povedal je tudi, kako naj se zatekamo k njej. Rekel je: „Molite devet dni zaporedoma po 3 očenaše, zdravamarije in čast bodi na čast presv. Rešnjemu Telesu z vzdihljaji: Češčno in hvaljeno vedno naj bo presv. Rešnje Telo! in 3 Podravljena Kraljica z vzdihljajem: Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas! — Med devetdnevnicu pojdite k spovedi in sv. obhajilu ter naredite kako delo usmiljenja.“

S to pobožnostjo jih je že nešteto pokazalo Mariji svoje zaupanje in prav toliko jih je okusilo moč in dobroto Pomočnice kristjanov. Spričo te dobrote so se še bolj ogreli v ljubezni do Marije in se še z večjo vnetostjo oklenili njenega češčenja. In prav s to pobožnostjo boste tudi Vi, blagi sotrudniki in sotrudnice, na najlepši način izkazovali vedno več ljubezni in se vedno z večjim veseljem zatekali k Pomočnici kristjanov in jo pristrčno čistili.

Vaša hvaležnost in ljubezen do Pomočnice kristjanov bo rasla in tako narasla, da je ne boste mogli več skrivati v sebi; prisiljeni boste to hvaležnost in ljubezen odkriti svetu in tudi druge povabiti k ljubezni in češčenju Pomočnice kristjanov. S čudovitim zadovoljstvom boste objavljali v Vestniku od Pomočnice kristjanov prejete dobrote, ki bodo med zahvalami vabile in klicale: „Pomočnica kristjanov je dobra usmiljena in mogočna! Prosite jo tudi Vi, kakor smo jo prosili mi, in kakor mi tako boste tudi Vi okusili njeno dobroto.“

Prav zato so zahvale, ki jih prinaša Vestnik, velikega pomena, ker čudovito širijo zaupanje in ljubezen do Pomočnice kristjanov in pospešujejo njeno češčenje. To še posebno takrat, ko se obračate k Mariji v boleznih, ki jim ni bil kos noben zdravnik, in v primerih, ko je odpovedala vsaka zemska pomoč in ste našli

Zahvale

V veliki stiski sem se obrnila k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in obljubila javno zahvalo, če pride rešitev. Molitev ni bila zastoj. Da izpolnim obljubo, izrekam javno zahvalo. — *Čarman Minka*, Mirna peč.

Grozila je velika nevarnost, da bova moja sestra in jaz klicani pred sodnijo kot priči. Šlo je za neljubo zadevo. Zeleč se rešiti, sem se zatekla k Mariji Pomočnici. Na čuden način se je zadeva tako zasukala, da sva bili rešeni. Naj bo hvala Mariji. — *Štrukelj Marija*, Sodinja vas.

Že od srede januarja se je mojemu otroku zbirala na obrazu bula, ki se je vedno večala in se kar ni marala odpreti. Obrnili smo se za pomoč k Mariji Pomočnici in sv. Tereziji Deteta Jezusa. Česar niso dosegla zdravila, je dosegla molitev. Dne 24. februarja ponoči se je bula odprla in razlila. Ker to pripisujemo Mariji Pomočnici in sv. Tereziji, izrekamo javno zahvalo. — *Grzetič Ter.*, Št. Jernej.

Pristrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Jožefu za srečno vrnitev vseh domačih iz zapora. — *Kondardi Marija*, Pokojišče.

Starič Marija iz Podboršta se zahvaljuje za zdravje pri živini.

Frančiška Henigman iz Rakitnice se zahvaljuje za ozdravljenje moža in pošilja Mariji obljubljeni dar.

Podpisani se v svojem in v imenu svojih otrok najpristrčneje zahvaljuje Mariji Pomočnici in presv. Srcu Jezusovemu, da je naša ljuba mamica po nevarni boleznih spet ozdravela. Bili smo že v silnih skrbih, da nam bo umrla, toda Marija, ki se ne imenuje zastoj „zdravje

ozdravljenje in rešitev po Mariji. Tedaj ne molčite o prejeti milosti, ampak jo odkrite z vso podrobnostjo in se ne bojte odkriti svojega imena, saj prositi Marijo, ni nečastno, pač pa posnemanja vredno opravilo, saj gre objava v čast Mariji in za širjenje njenega češčenja.

Blagor Vam, če boste med tistimi, ki se v stiskah, katerih je življenje polno, zatekajo z zaupanjem k Pomočnici kristjanov in prejete dobrote priznajo pred svetom kot dobrote, ki so jih prejeli od Pomočnice kristjanov. S tem boste kaj lepo izkazali Mariji ljubezen in češčenje, v bližnjih pa oživljali zaupanje in ljubezen in jih ogrevali za češčenje Pomočnice kristjanov.

bolnikov“ jo je ozdravila, za kar naj ji bo večna čast in hvala. — Franc Kramar s svojimi šesterimi sinovi.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Čuāvovit napredek Salezijanske družbe je v veliki meri pripisovati sotrudištvo. Ta napredek jasno priča, kako velikega pomena je delovanje salezijanskih sotrudičnikov in sotrudičnic. Obenem pa priča, da sotrudištvo ne spi, ampak živahno dela.

Salezijansko sotrudištvo dela, a dela tiho, brez posebnega hrušča. Njihovih imen in njihovih darov ni najti v nobenem listu, čeprav zasluži, da bi jih natisnili z debelimi črkami, da bi ves svet zvedel o njihovi radodarnosti.

Zakaj ta molk? Ali bi ne bilo objavljane njihovih imen in darov mogočna spodbuda, da bi delovali še z večjim veseljem? Ali bi ne zbudilo med njimi živahne tekme in bi v medsebojnem tekmovanju še več žrtvovali?

Morda res. Toda prav to bi utegnulo roditi razne neprilike: nevoščljivost, ošabnost in drugo, kar bi pri mnogih uničilo lep del zasluženja. Tisti pa, ki ne morejo žrtvovati mnogo — in teh je med sotrudičniki in sotrudičnicami zelo veliko — bi se spričo kakih večjih daril ne upali prinesiti svojih skromnih darov; in tako bi bila Družba oropana dobrotnikov, ki v skupnem številu prinesejo več, kakor bi prineslo tekmovanje. Hkrati bi pa bilo mnogo dobrotnikov oropanih zasluženja, katerega je Jezus pohvalno omenil pri svetopisemski vdovi rekoč: „Resnično povem vam: ta uboga vdova je vrgla več ko vsi, kateri so metali v zakladnico“ (Mt 12, 43).

Zdi se, da sv. Janez Bosko zlasti zaradi tega ni maral objavljati darove, ki so jih prinašali salezijanski sotrudičniki in sotrudičnice. Bil je hvaležen, tako hvaležen, da je težko najti bolj hvaležnega, in to hvaležnost je kazal v zasebnih pismih, s katerimi se je zahvaljeval za vsak, tudi najmanjši dar, in to hvaležnost je kazal z molitvami, katere je vsak dan pošiljal k Bogu in k Pomočnici kristjanov

za svoje dobrotnike, in s tistimi tolikrat ponavljanimi priporočili svojim so-bratom in gojencem: „Molite, veliko molite za naše dobrotnike! Kljub tej veliki hvaležnosti ni objavljaj imen in darov v svojih listih, in je s tem dajal sotrudičnikom in sotrudičnicam priložnost, da so se ravnali po priporočilu božjega Odrešenika: „Kadar daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil“ (Mt 6, 2—4).

Sv. Janez Bosko je hotel, da sotrudičnike in sotrudičnice za njihove dobrote poplača Bog, ki edini more dati pravo plačilo. Zato ni maral, da bi jim to plačilo zmajševal s prazno hvalo; in prav zato, kakor se zdi, ni maral objavljati imen svojih dobrotnikov in njihovih darov.

Tudi vi, dragi slovenski sotrudičniki in sotrudičnice, ste delali mnogo in še vedno delate, a vaših imen in vašega delovanja ne objavljajo listi. Vi se zadovoljite s skromno tiho zahvalo, ki vam jo prinese pošta, in z molitvijo, ki jo salezijanci in njihovi gojenci v znak hvaležnosti pošiljajo za vas k Bogu; vi se v svojem verskem prepričanju zadovoljite s to malenkostjo, ker vas v vaši radodarnosti podpira misel na plačilo, ki vas čaka pri Bogu, na plačilo, ki edino more zaslužno poplačati vaše delovanje. In prav to je, kar priporoča Jezus: „Kadar daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica.“

Sotrudičniki! Sotrudičnice! Veselite se! Ker ne objavljamo vaših imen in vaših darov, bo vaše plačilo tem večje v nebesih.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDIŠTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8